

АНДРЕЯ ИЛИЕВ

НАРЕЧЕНСКА ТЕРАПИЯ

chitanka.info

Хванаха ме накрая на службата и мен нервите. Клепачът чука като мигач, ръката виси като орлово крило, а кракът трепери навремени като куче през януари. Докторите викат:

— За Наречен си, господин полковник!

Вземам карта, сбогувам се с жената. Тя скимти сякаш заминавам за Чечня. И загрижено се моли богу: „Дано не те хване СПИН“.

След това влак, автобус, повървях пеша по едни стълби. Портиер, рецепция. Строга наборка с набръкан като костенурка врат отсича:

— Осма стая.

Отивам. Обаче съквартирантът го няма и вратата е заключена. Чукам. Чакам. Обикалям... Чукам. Чакам. Обикалям... Половин час.

Един ме пита. Втори съчувствено вдига рамене. Трети псува. Четвърти...

Първият по едно време пак се яви:

— Що не вземеш резервния ключ от рецепцията?

Кешки да не бях го послушал!

Боцна ключ в бравата, завъртя. Аз чакам вече натоварен с куфарите. Отвори, направи крачка напред. После изхвръкна като коркова тапа и блед, ама блед! Сякаш змия го гонила. Дръпна яката на фланелата си и удари две мазни храчки в пазвата си. И едва успя да промълви:

— Жена...

Почесах се по врата:

— Абе, да не са ме сложили погрешка в дамска стая?

А оня:

— Не, бе. Под жената имаше мъж.

И пак две храчки в пазвата: пу, пу...

— Чукат ли се? — облещих се аз.

Оня вече се бе посъзвзел:

— Глупости. Правят терапия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.